

Een ding gestand doen is

jezelf beliegen. Van een pop, een beeld,
een torso luidt de saaie waarheid dat
ze dood zijn. Al wat meer lijkt
is verguldsel uit de smidse

van je ogen en verfraaiing door je
geest vol kinderleugens. Maar soms –
het duurt niet lang, je moet jezelf
verschalken – maak je geen onderscheid

meer tussen schijngestalten en
het ware beeld. *Ik* wordt een ander,
poppen krijgen lichaamswarmte, torso's
worden vormen van herinnering.

Schijn is de kleurrijkste waarheid –
even daar te zijn is heerlijk.

Digter: Erik Spinoy, 1960

Jaar: 1986

Bron: *De jagers in de sneeuw* (1986). Antwerpen.